

Asia C-238/20**Ennakkoratkaisupyyntö****Jättämispäivä:**

5.6.2020

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Augstākā tiesa (Senāts) (ylin tuomioistuin, Latvia)

Ennakkoratkaisupyyntöä koskevan päätöksen tekemispäivä:

4.6.2020

Kantaja ensimmäisessä oikeusasteessa ja valittaja:

SIA Sātiņi-S

Vastapuoli muutoksenhakumenettelyssä:

Dabas aizsardzības pārvalde (ympäristöviranomainen)

[– –]

Administratīvo lietu departaments (hallintoasioiden jaosto)

Latvijas Republikas Senāts (ylin tuomioistuin, Latvia)**VÄLIPÄÄTÖS**

Riikassa 4.6.2020

Tuomioistuin [– –] [ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen ratkaisukokoonpano]

on tutkinut kirjallisessa menettelyssä SIA Sātiņi-S:n (jäljempänä valittaja) valituksen tuomiosta, jonka Administratīvā apgabaltiesa (alueellinen hallintotuomioistuin, Latvia) antoi 30.4.2019 kyseisen yrityksen nostamasta kanteesta, jossa vaadittiin, että Dabas aizsardzības pārvalde (jäljempänä ympäristöviranomainen) määrätään tekemään SIA Sātiņi-S:lle myönteinen hallintopäätös, jolla sille myönnetään korvaus vakavista vahingoista, joita vaeltavat lajit ja erityisesti suojellut lajit, joita ei saa metsästä, ovat aiheuttaneet sen omistamilla mailla harjoitetulle vesiviljelytoiminnalle.

Pääasian kohde ja merkitykselliset tosiseikat

1. Sātiņu dīķin luonnonsuojelualue nimettiin erityisten suojelutoimien alueeksi luonnonsuojelualueista 15.6.1999 annetulla ministerineuvoston asetuksella nro 212 (Ministru kabineta 1999. gada 15. jūnija noteikumi Nr. 212 2 ”Noteikumi par dabas liegumiem”).

Valittaja hankki vuonna 2002 Liegumi- ja Centri-nimiset maakiinteistöt, jotka sijaitsevat Sātiņu dīķin luonnonsuojelualueella. Kiinteistöihin kuuluu 600,7 hehtaaria lampia (687 hehtaarin kokonaispinta-alasta).

Sātiņu dīķin alue liitettiin vuonna 2005 unionin tärkeänä pitämään Natura 2000 -suojelualueeseen (jäljempänä Natura 2000 -alue).

2. Valittaja teki 16.8.2017 ympäristöviranomaiselle hakemuksen, jossa se haki korvausta tulonmenetyksistä, joita sille oli aiheutunut Liegumi- ja Centri-nimisillä maakiinteistöillään harjoittamassaan vesiviljelytoiminnassa.

Kurzemen alueellinen ympäristöviranomainen arvioi, että valittajan [vesiviljelylaitoksille] aiheutuneista vahingoista seurannut tulonmenetys oli 87 428,50 euroa.

Ympäristöviranomainen hylkäsi hakemuksen, jolla valittaja haki korvausta vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästä, sen vesiviljelytoiminnalle aiheuttamista vakavista vahingoista, koska valittajalle oli jo myönnetty sallittu enimmäismäärä vähämerkityksistä tukea.

3. Ympäristöviranomaisen mukaan käsiteltävässä asiassa sovelletaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen kalastus- ja vesiviljelyalalla 27.6.2014 annetun komission asetuksen (EU) N:o 717/2014 (jäljempänä asetus N:o 717/2014) 3 artiklan 2 kohdassa vahvistettua vähämerkityksisen tuen enimmäismäärää, joka on 30 000 euroa.

Asetusta N:o 717/2014 sovelletaan Latviassa vähämerkityksisen tuen laskentaa ja myöntämistä kalastus- ja vesiviljelyalalla koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 29.9.2015 annetun ministerineuvoston asetuksen nro 558 (Ministru kabineta 2015. gada 29. septembra noteikumi Nr. 558 ”De minimis atbalsta uzskaites un piešķiršanas kārtība zvejniecības un akvakultūras nozarē”) (jäljempänä asetus nro 558) ja vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästä, aiheuttamista vahingoista maanomistajille ja -käyttäjille aiheutuneiden tulonmenetysten määrittämisessä noudatettavasta menettelystä ja vahinkojen estämiseksi tarvittavia suojatoimenpiteitä koskevista vähimmäisvaatimuksista 7.6.2016 annetun ministerineuvoston asetuksen nro 353 (Ministru kabineta 2016. gada 7. jūnija noteikumi Nr. 353 ”Kārtība, kādā zemes īpašniekiem vai lietotājiem nosakāmi to zaudējumu apmēri, kas saistīti ar īpaši aizsargājamo nemedījamo sugu un migrējošo sugu dzīvnieku nodarītajiem būtiskiem postījumiem, un

minimālās aizsardzības pasākumu prasības postījumu novēršanai”) (jäljempänä asetus nro 353) mukaisesti.

Kyseinen viranomainen ilmoitti, että valittaja oli kolmen vuoden aikana saanut enimmäismäärän vähämerkityksistä tukea, joten sen vuodeksi 2017 hakeman korvauksen maksamisella ylitettäisiin asetuksen N:o 717/2014 3 artiklan 2 kohdassa vahvistettu vähämerkityksisen tuen enimmäismäärä, joka on 30 000 euroa.

4. Valittaja nosti kanteen, jossa se vaati, että ympäristöviranomainen määrätään myöntämään korvaus vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästää, sen omistamilla mailla harjoitetulle vesiviljelytoiminnalle aiheuttamista vakavista vahingoista.

Valittaja väittää, että valtioneuissa on sovellettava vähämerkityksisen tuen enimmäismäärää, jotta ne eivät vääristäisi Euroopan unionin sisämarkkinoita. Tulonmenetyksestä maksettava korvaus ei sitä vastoin ole mikään valtion myöntämä tukietuus. Tulonmenetyksestä maksettavalla korvauksella hyvitetään yritykselle yleisen edun mukaisten tehtävien hoitamisesta aiheutuneet vahingot.

Kun asetuksen N:o 353 39 §:ää sovelletaan, syntyy tilanne, jossa pienyrityksille korvataan 100 prosenttia kolmen vuoden aikana aiheutuneista vahingoista, kun taas valittajan yritykselle, joka hoitaa laajoja lampialueita ja sijaitsee Natura 2000 -alueella, korvataan vain 12 prosenttia aiheutuneista vahingoista.

5. Nämä vaatimukset hylättiin sekä ensimmäisessä että toisessa oikeusasteessa.

Valittaja on tehnyt valituksen, jossa se väittää, että tuet, jotka ylittävät kolmen vuoden aikana myönnetyn vähämerkityksisen tuen enimmäismäärän, on ilmoitettava Euroopan komissiolle, eikä niitä voida myöntää, ennen kuin Euroopan komissio on todennut niiden soveltuvan sisämarkkinoille. Viranomaiset olisivat voineet käynnistää menettelyn kyseessä olevien tukien ilmoittamiseksi Euroopan komissiolle.

6. Edellä esitetyn perusteella käsiteltävässä asiassa on kyse siitä, sovelletaanko vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästää, Natura 2000 -alueilla harjoitettavalle vesiviljelytoiminnalle aiheuttamien vakavien vahinkojen korvaamisessa valtioneuksiin sovellettavia vähämerkityksisen tuen enimmäismääriä.

Asiaa koskevat kansalliset ja unionin oikeussäännöt

7. Unionin oikeussäännöt

7.1 Euroopan unionin perusoikeuskirjan 17 artikla

7.2 Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen kalastus- ja vesiviljelyalalla 27.6.2014

annetun komission asetuksen (EU) N:o 717/2014 3 artiklan 2 kohta ja johdanto-osan 15 perustelukappale

7.3 Luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY 3 artiklan 2 kohdan a ja b alakohta ja 9 artiklan 1 kohdan a alakohta

8. Kansalliset oikeussäännöt

8.1 Lajien ja luontotyyppien suojelusta annettu laki (Sugu un biotopu aizsardzības likums)

”4 §. Ministerineuvoston toimivaltuudet

Ministerineuvosto vahvistaa:

--

6) menettelyt sellaisten tulonmenetysten määrittämiseksi, joita maankäyttäjille aiheutuu vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästä, aiheuttamien vakavien vahinkojen seurauksena, sekä vähimmäisvaatimukset, jotka vahinkojen estämiseksi tarvittavien suojatoimenpiteiden on täytettävä;

--”

”10 §. Maanomistajien ja -käyttäjien oikeus korvaukseen

(1) Maanomistajilla ja -käyttäjillä on oikeus valtion talousarviomäärärahoista maksettavaan korvaukseen vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästä, aiheuttamista vakavista vahingoista edellyttäen, että ne ovat ryhtyneet tarvittaviin suojatoimenpiteisiin ja ottaneet tietämyksensä, kykyjensä ja käytännön valmiuksiensa mukaisesti käyttöön sellaisia ympäristöä säästäviä menetelmiä, joilla vahinkoja voidaan estää ja vähentää. Maanomistajilla ja -käyttäjillä ei ole oikeutta korvaukseen, jos ne ovat vilpillisessä tarkoituksessa myötävaikuttaneet vahingon aiheutumiseen tai sen leviämiseen saadakseen korvauksen.

--

(3) Vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästä, aiheuttamista vakavista vahingoista ei myönnetä korvausta, jos maanomistaja tai -käyttäjä on jo saanut valtiolta, kunnalta tai Euroopan unionilta muita tukimaksuja, jotka on suoraan tai välillisesti säädetty maksettaviksi samoista taloudellisen toiminnan rajoituksista tai samoista vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästä, aiheuttamista vahingoista, jotka lainsäädännössä on säädetty korvattaviksi, tai jos hakija saa tukea Euroopan meri- ja kalatalousrahastosta ja neuvoston asetusten (EY) N:o 2328/2003, (EY) N:o 861/2006, (EY) N:o 1198/2006 ja (EY) N:o 791/2007 sekä Euroopan parlamentin

ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1255/2011 kumoamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 508/2014 nojalla.”

8.2 Maataloudesta ja maaseudun kehittämisestä annettu laki (Lauksaimniecības un lauku attīstības likums)

5 §:

”_ _

(7) Ministerineuvosto vahvistaa valtion ja Euroopan unionin myöntämien maataloustukien hallinnointia ja valvontaa sekä valtion ja Euroopan unionin myöntämien maaseudun ja kalatalouden kehittämistukien hallinnointia ja valvontaa koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

_ _”

8.3 Vähämerkityksisen tuen laskentaa ja myöntämistä kalastus- ja vesiviljelyalalla koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 29.9.2015 annettu ministerineuvoston asetus nro 558 (jota sovelletaan käsiteltävässä asiassa ja joka on kumottu vähämerkityksisen tuen laskentaa ja myöntämistä ja vähämerkityksisen tuen laskennassa käytettäviä vakiolomakkeita koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 21.11.2018 annetulla asetuksella nro 715 (2018. gada 21. Novembra noteikumiem Nr. 715 ”Noteikumi par *de minimis* atbalsta uzskaites un piešķiršanas kārtību un *de minimis* atbalsta uzskaites veidlapu paraugiem”).

1 §: ”Tässä asetuksessa vahvistetaan kalastus- ja vesiviljelyalalle myönnettävän vähämerkityksisen tuen laskentaa ja myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen kalastus- ja vesiviljelyalalla 27.6.2014 annetun Euroopan komission asetuksen N:o 717/2014 (jäljempänä komission asetus N:o 717/2014) mukaisesti.”

2 §: ”Komission asetuksen N:o 717/2014 3, 4 ja 5 artiklan mukaisen vähämerkityksisen tuen saamiseksi hakijan on esitettävä myöntäjäviranomaiselle vähämerkityksistä tukea koskeva hakemus (liite 1) (jäljempänä tukihakemus). Tukihakemuksessa on ilmoitettava hakijan kuluvan vuoden aikana ja sitä edeltäneiden kahden verovuoden aikana saamat vähämerkityksiset tuet ja sen haettavaksi aikoma vähämerkityksinen tuki riippumatta siitä, missä muodossa ja mistä tuki saadaan. Vähämerkityksisten tukien kasautuessa hakijan on lisäksi ilmoitettava tiedot muista kyseiseen hankkeeseen samojen tukikelpoisten kustannuksen korvaamiseksi saamistaan tuista. Vähämerkityksisestä tuesta ja muista valtiontuista, joita se aikoo hakea, antamissaan tiedoissa hakijan on ilmoitettava tuet, joita se on hakenut mutta joista myöntäjäviranomaisen ei ole vielä tehnyt päätöstä. Jos vähämerkityksisen tuen hakija ei ole aiemmin saanut kyseistä tukea, sen on mainittava tämä tukihakemuksessa.”

8.4 Vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästää, aiheuttamista vahingoista maanomistajille ja -käyttäjille aiheutuneiden tulonmenetysten määrittämisessä noudatettavasta menettelystä ja vahinkojen estämiseksi tarvittavia suojatoimenpiteitä koskevista vähimmäisvaatimuksista 7.6.2016 annettu ministerineuvoston asetus nro 353 (sellaisena kuin sitä sovelletaan käsiteltävään asiaan)

1 §: ”Tässä asetuksessa vahvistetaan:

1.1 Vaeltavien lajien ja erityisesti suojeltujen lajien, joita ei saa metsästää, aiheuttamista vahingoista maanomistajille ja -käyttäjille aiheutuneiden tulonmenetysten (jäljempänä tulonmenetykset) määrittämisessä noudatettava menettely;

— —”

39 §: ”Korvauksen myöntämisestä päättäessään viranomaisen on noudatettava seuraavia vaatimuksia:

39.1 noudatettava korvauksen myöntämisessä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen maatalousalalla 18.12.2013 annetun komission asetuksen (EU) N:o 1408/2013 (jäljempänä komission asetus N:o 1408/2013) 1 artiklan 1 kohdassa tai Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen kalastus- ja vesiviljelyalalla 27.6.2014 annetun komission asetuksen (EU) N:o 717/2014 (jäljempänä komission asetus N:o 717/2014) 1 artiklan 1 kohdassa mainittuja aloja ja toimintoja koskevia rajoituksia;

39.2 varmistettava, että korvauksen määrä ei kasvata kyseisenä verovuonna ja sitä edeltäneinä kahtena verovuonna saatujen vähämerkityksisten tukien kokonaismäärää niin, että komission asetuksen N:o 1408/2013 3 artiklan 2 kohdassa (maataloustuotteiden alkutuotannossa toimivat yritykset) tai komission asetuksen N:o 717/2014 3 artiklan 2 kohdassa [kalastus- ja vesiviljelytuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (EY) N:o 1184/2006 ja (EY) N:o 1224/2009 muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 104/2000 kumoamisesta 11.12.2013 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1379/2013 tarkoitetut kalastus- ja vesiviljelyalan yritykset] vahvistettu vähämerkityksisen tuen enimmäismäärä ylittyy. Korvauksen määrää määritettäessä otetaan huomioon yhdelle yritykselle myönnetty vähämerkityksinen tuki. Yhtenä yrityksenä pidetään yritystä, joka täyttää asetuksen N:o 1408/2013 2 artiklan 2 kohdassa ja komission asetuksen N:o 717/2014 2 artiklan 2 kohdassa säädetyt vaatimukset.”

40 §: ”[Toimivaltainen] virkamies tekee korvauksen myöntämisestä joko myönteisen päätöksen, jossa vahvistetaan korvauksen määrä, tai kielteisen päätöksen kahden kuukauden kuluessa siitä, kun tulonmenetys on määritetty.”

Syyt, joiden vuoksi ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella on epäilyksiä unionin oikeuden tulkinnasta

9. Senätsin mielestä on ensinnäkin aiheellista määrittää sovellettava lainsäädäntö eli ratkaistava kysymys siitä, onko suojeltujen lintujen ja nisäkkäiden kalastus- ja vesiviljelyalan yrityksille aiheuttamista tulonmenetyksistä maksettavia korvauksia pidettävä valtioneutena.

9.1 Senätsin esittämiin kysymyksiin antamassaan vastauksessa [alan] toimivaltainen viranomainen – Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (ympäristö- ja aluekehitysministeriö) – väittää 19.3.2013 annettuun tuomioon Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio ym., C-399/10 P ja C-401/10 P (EU:C:2013:175) viitaten, että suojeltujen eläinten kalastus- ja vesiviljelyalalla aiheuttamista tulonmenetyksistä maksettavaa korvausta on pidettävä valtioneutena.

Euroopan komission www-sivustolla on julkaistu ilmoituksia vastaavissa tilanteissa, kuten esimerkiksi asiassa SA.50367 (2018/N), joka koskee suojeltujen eläinten aiheuttamien vahinkojen korvaamista, myönnettyistä tuista.

9.2 Senäts kuitenkin epäilee, voidaanko valtioneutisääntöjä laajentaa koskemaan tällaisia korvauksia.

Korvauksia myönnetään tiettyjen yleistä etua koskevien velvoitteiden täyttämistä, käsiteltävässä asiassa pidättymisestä suojelemasta kalavaroja lintujen ja nisäkkäiden aiheuttamilta vahingoilta. Valtio asettaa tällaisia yleistä etua koskevia velvoitteita ja säätää tiettyjen alueiden hoitoa koskevista rajoituksista.

Yleistä etua koskevat velvoitteet, joita valtio asettaa käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisille erityisten suojelutoimien alueille, on täytettävä Euroopan unionin lainsäädännön, käsiteltävässä asiassa lähinnä luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY (jäljempänä direktiivi 2009/147) mukaisesti.

Senäts katsoo, että lintujen ja nisäkkäiden aiheuttamista vahingoista maksettava korvaus on hyvitys Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 17 artiklassa tarkoitetusta omaisuuden menetyksestä eikä mikään lisämaksu, jota voitaisiin pitää valtioneutena.

Edellä mainitussa tuomiossa Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio ym. määrittellään valtioneuten käsite, mutta kyseinen tuomio koskee lähinnä osakaslainan myöntämistä yrityksen pääomankorotuksen yhteydessä. Senäts katsoo, että unionin tuomioistuimen kyseisessä asiassa määrittelemä valtioneuten käsite on ulottuvuudeltaan sellainen, että sitä ei voida yksiselitteisesti soveltaa käsiteltävässä asiassa kyseessä olevaan tulonmenetyksen korvaamiseen.

9.3 Tarkasteltuaan asetuksen N:o 717/2014 1 artiklaa sen johdanto-osan 15 perustelukappaleen valossa Senāts toteaa, että kyseistä asetusta ei ensi näkemältä sovelleta vaeltavien lintu- tai nisäkäslajien tai lajien, joita ei saa metsästää, aiheuttamiin vahinkoihin.

Senātsin mukaan tällaisiin tulonmenetyksiin ei siten voida myöskään soveltaa kansallista lainsäädäntöä, jolla asetus N:o 717/2014 on pantu täytäntöön, eli ministerineuvoston asetusta nro 558.

9.4 Koska Euroopan unionin tuomioistuin on toimivaltainen perussopimusten tulkintaa ja soveltamista koskevissa asioissa, Senāts katsoo aiheelliseksi saattaa tämän kysymyksen Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi.

Euroopan unionin tuomioistuimen tähän mennessä antamasta oikeuskäytännöstä ei löydy vastausta tähän oikeuskysymykseen.

10. Riippumatta siitä, voidaanko korvausta pitää valtiontukena vai ei, on myös tarkasteltava kysymystä korvauksen asianmukaisesta määrästä.

10.1 Perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistettu omistusoikeus tarkoittaa, että jokaisella on oikeus käyttää omaisuuttaan ja saada oikeudenmukainen korvaus tiettyjen rajoitusten asettamisesta omistusoikeudelleen.

10.2 Alan toimivaltainen viranomaisena – Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (ympäristö- ja aluekehitysministeriö) – väittää, että korvauksen määrä ei vastaa tosiasiallisesti aiheutuneen tulonmenetyksen laajuutta, koska käytännössä tärkein lasketun korvauksen määrään vaikuttava tekijä on kalalampien pinta-ala. Nykyisessä korvauksen laskentakaavassa ei oteta huomioon sitä, miten suuri määrä kaloja on syöty eli mikä on vesiviljelytoiminnalle tosiasiallisesti aiheutuneen vahingon laajuus.

10.3 Senāts katsoo, että omistusoikeuden rajoittamisesta maksettavan korvauksen on oltava tosiasiallinen ja tehokas eli sillä on taattava, että tosiasiallisesti aiheutuneista vahingoista maksetaan asianmukainen korvaus. Direktiivissä 2009/147 ei säädetä korvauskysymyksestä mitään, mutta siitä ilmenee, että jäsenvaltiot voivat poiketa direktiivin vaatimuksista kalavesille koituvan vakavan vahingon estämiseksi.

Vaikka Senātsin mukaan on selvää, että jäsenvaltioille on jätetty harkintavaltaa pyrittäessä oikeaan tasapainoon lintujen asianmukaisen suojelun ja taloudellisten etujen turvaamisen välillä, periaatteessa kaikkialla unionin alueella on noudatettava sisällöllisesti samankaltaista ratkaisua siltä osin kuin on kyse unionin säädöksellä asetettujen velvoitteiden asianmukaisesta korvaamisesta.

10.4 Euroopan unionin tuomioistuimen perusoikeuskirjan 17 artiklan tulkintaa ja soveltamista koskevasta tähänastisesta oikeuskäytännöstä ei saada selvää vastausta tähän kysymykseen.

11 Edellä esitetyn huomioon ottaen Senāts katsoo, että sen selvittämiseksi, miten valtiontukisääntöjä ja unionin oikeussääntöjen mukaisten rajoitusten noudattamisesta maksettavia korvauksia koskevia sääntöjä on sovellettava, asia on aiheellista saattaa Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Päätösosa

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan mukaisesti [– –]
Senāts

on päättänyt

esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- 1) Onko oikeus oikeudenmukaiseen korvaukseen Euroopan unionin perusoikeuskirjan 17 artiklassa taatun omistusoikeuden rajoittamisesta ristiriidassa sen kanssa, että korvaus, jonka valtio myöntää luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY nojalla suojeltujen lintujen vesiviljelytoiminnalle Natura 2000 -alueella aiheuttamista tulonmenetyksistä, on merkittävästi pienempi kuin tosiasiallisesti aiheutuneet tulonmenetykset?
- 2) Onko korvausta, jonka valtio myöntää luonnonvaraisten lintujen suojelusta 30.11.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY nojalla suojeltujen lintujen vesiviljelytoiminnalle Natura 2000 -alueella aiheuttamista tulonmenetyksistä, pidettävä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklassa tarkoitettuna valtiontukena?
- 3) Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, sovelletaanko pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen korvaukseen Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 ja 108 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen kalastus- ja vesiviljelyalalla 27.6.2014 annetun komission asetuksen (EU) N:o 717/2014 3 artiklan 2 kohdassa vahvistettua vähämerkityksisen tuen enimmäismäärää, joka on 30 000 euroa?

Asian käsittelyä lykätään siihen asti, kun Euroopan unionin tuomioistuin on antanut ratkaisunsa.

[– –] [maininta siitä, että välipäätökseen ei voida hakea muutosta, ja allekirjoitukset]